

ВИЛЕТІТИ З ҐАРДИ ШИХАНИ¹ МАЙЖЕ НЕМОЖЛИВО. ДЛЯ ЦЬОГО
треба добряче постаратися. Поки ти публічно не осоромишся,
вони пробачать тобі й стерплять усе.

Я висів на нитці. Отримував численні

попередження,

застереження,

останні шанси,

відстрочення.

¹ Ґарда Шихана — (ірл. *An Garda Síochána na hÉireann* — «Варта миру Ірландії», «Охорона правопорядку Ірландії») — назва ірландської поліції. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)

І все одно не зміг отямитися. Або, точніше, протверезіти. Не зрозумійте неправильно. У гарда й склянки тривалі, майже романтичні стосунки. Дійсно, на тверезого гарда дивляться з підозрою, майже насмішкувато, як у відділку, так і за його межами. Мій начальник із тренувального відділу казав:

— Зрештою, ми всі тут любимо пиво.

На його слова стажери відповідали одностайними кивками та рохканням.

— Якщо ми любимо пиво — нас люблять і цивільні.

Що далі — то краще.

— А от кого вони не люблять, то це брудних поліціантів-щурів.

Він витримав паузу, щоби посмакувати каламбур. Ще й вимовив це на свій лаутський¹ манер «щурдєв».

Десять років по тому я отримав третє попередження. Мене викликали до інспектора з наглядом й запропонували звернутися по допомогу до спеціаліста.

— Часи змінилися, синку. Зараз є чимало програм лікування, центри з дванадцятьма кроками до здорового способу життя, інші всілякі підмоги. Звертатися по допомогу до всяких там божих людей — це вже не так соромно, як раніше. Там будуть і священники, і політики.

¹ Лаут — місто в Ірландії.

Я хотів щось сказати, мабуть, на кшталт: «Очманіти, як це надихає!» Але я погодився. Коли все це закінчилося, певний час я не пив, але потім мало-помалу запив знову.

Це вкрай рідкісний випадок, коли ґард отримує призначення на службу в рідних місцях, але я відчував, що робота в моєму місті піде тільки на користь.

І от нове завдання. Холодний і гіркий лютневий вечір. Темно до біса. Суть операції — контролювати швидкість на дорозі десь на околицях міста. Черговий сержант зауважив:

— Мені потрібен результат, і жодних пригод!

Мій напарник Кленсі, родом із Роскоммона¹, був спокійним хлопцем, і, здається, йому було геть байдуже, що я прикладаюся до пляшки. Я мав термос із кавою, майже куленепробивний через бренді. Заходило як по маслу. Аж занадто.

Чергування плинуло повільно. Очевидно, звістка про те, що ми тут стоїмо, швидко розповсюджувалася поміж водіями, бо ті підозріло дотримувались обмежень швидкості.

— Уже знають про нас, — зітхнув Кленсі.

— Еге ж.

¹ Місто та графство в Ірландії. Назва перекладається як «Ліс святого Коммона».

А потім з'явився той «мерс». Наш радар спалахнув.

— Господи! — вигукнув Кленсі.

Я був напоготові, машина також, тож ми рвонули.

— Джеку, повільніше! — просив Кленсі зі свого пасажирського сидіння. — Давай заб'ємо на цього гада.

— Що?

— Номери автомобіля... ти бачиш номери?

— Бачу, то й що з ними?

— Вони ж урядові!

— Хай йому біс! Оце так скандал!

Я врубив сирену, вона волала принаймні хвилин десять, перш ніж «мерс» зупинився. Коли я відчинив дверцята, Кленсі схопив мене за руку.

— Обачніше, Джеку.

— Добре, справедлива вимога.

Я постукав у скло водійського вікна. Воно не одразу опустилося, а коли водій побачив мене — лише посміхнувся й запитав:

— Ну, то де горить?

— Виходь з машини.

Перш ніж він устиг відповісти, чоловік, що сидів позаду, нахилився та запитав:

— Що відбувається?

Я впізнав його — чимала цяця.

— Ваш водій, схоже, трохи сказився.

— Ти хоч уявляєш, із ким розмовляєш? — обурився чоловік.

— Зі шматком лайна, що трахає медсестер.

Кленсі спробував втрутитися і прошипів:

— Господи, Джеку, заткни пельку!

Крутелик вийшов з машини та наблизився до мене. На його обличчі читалося неприховане обурення, він заволав:

— Нахабне щеня, ти хоч уявляєш, що я можу з тобою зробити?

Тоді я й відповів:

— Я точно знаю, що можу зробити я.

І зацідив йому в зуби.